

Introit: „*Můj podíl je Hospodin,“ praví má duše, proto na něj čekám. Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. (Pláč 3, 24-26)*

Píseň 441

Modlitba

Čtení: Žalm 139

Píseň 618

Text kázání: **Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. (Matouš 14, 22-23)**

Zvěst o něm se šířila stále víc a scházely se k němu celé zástupy, aby ho slyšely a byly uzdravovány ze svých nemocí. On však odcházival na pustá místa a tam se modlil. (Lukáš 5, 15-16)

Bratři a sestry,

jak oba tyto evangelijní texty naznačují, bude dnes řeč o modlitbě. Máme-li následovat Krista, pak jistě v tom, co On učil, jakého byl charakteru, jak sám jednal, ale také v tom, že se modlil ke svému Otci. Četli jsme, že **odcházival na pustá místa**, nebo že **vystoupil na horu, aby se o samotě modlil**. Nedělal to z nějaké povinnosti, ale proto, aby nabral z rozhovoru se svým Otcem novou sílu do dalšího dne a do další služby.

A tak se chci zeptat, zda také čerpáš sílu od Boha do každého dne skrze modlitbu? A jak hluboký je tvůj vztah s Nebeským Otcem? Vedeš s Ním své rozhovory? Máš své pusté místo, nebo nějakou pomyslnou horu, kam se chodíš modlit? A vnímáš Boha jako svého Otce? Vnímáš jeho lásku k tobě? Znáš Ho osobně? Pokud nebeského Otce nepoznáváš osobně, pokud s Ním netrávíš určitý čas, pokud mu nevytváříš své srdce a pokud Mu nejsi schopen naslouchat, pak je to podobné jako u dvou lidí, kteří spolu přestanou komunikovat. Přestanou spolu trávit určitý čas. Vzájemně se odcizí a přestanou si rozumět. Bývá to často právě v manželství. Jeden o druhém začne přemýšlet jinak, protože si přestanou naslouchat. Tak je to ale i s Bohem.

Četli jsme nádherný Davidův žalm. O Davidovi je známo, že si často se svým Bohem povídal. Už jako pastýř měl na pastvinách k tomu dostatek příležitostí. Jeho vztah k Bohu Otci byl opravdu hodně hluboký. A i když i on se mu samozřejmě někdy vzdaloval skrze své hříšné jednání, vždycky k Němu dokázal najít cestu zpět. Mnohé žalmy o jeho hlubokém vztahu k Bohu vypovídají. A zvláště ten 139. žalm. **Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno. Sevřel jsi mě zezadu i zpředu, svou dlaň jsi položil na mě. Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to.** Různí čtenáři mohou ten text číst různým způsobem.

Ti, kteří poznávají jaký Bůh doopravdy je, vnímají tento text jako vyznání lásky, obdivu a úžasu. Jako projev důvěry, v kterém je Davidovi velmi dobře. Jinými slovy bychom to mohli popsat asi takto. ***Můj nebeský tatínku, ty víš, co mě trápí, ty mě znáš, víš, s čím zápasím. A znáš mě tak dokonale, jak jen Otec může znát své dítě. Dopředu je ti jasné, jak se zachovám, co udělám. Přestože znovu selhávám, je pro mne nepochopitelné, že mě miluješ. Že se mnou jdeš po mých stezkách, jsi se mnou kdekoliv, i v noci. A když se bojím, přikrýváš mne svou dlaní, do láskyplné náruče mne bereš. A má modlitba, i když v ní někdy chybí vděk a i když není někdy ani hlasitá, protože nemám sílu ani volat, vím, že mne nejen slyšíš, ale ve své dokonalé lásce dopředu dokonce víš, co bych ti rád svěřil. Jak jsi úžasný a fascinující. Tvá láska ke mně je nad mé chápání.*** Líbí se vám taková modlitba? Kéž bychom ji takto podobně prožívali se svým Nebeským Otcem.

Nyní si ale představte člověka, který Boha nepoznal a navíc se mu v životě děje mnoho zlého. ***Ty že mne Bože pořád zkoumáš? Vždyť je ti jedno, co prožívám! Vůbec jsi mne, Bože, nepochopil, vůbec mne neznáš. A víš, co mi na tobě nejvíc vadí? Místo toho, abys mi pomohl, mě pořád jen sleduješ. Máš kamery snad všude. A štěnice dokonce i u mne v ložnici. Přijde ti to fér mě pořád špehovat? Připadám si sebou obklíčený, zepředu, zezadu, odevšad. Je to jakoby na mě ležela tvá ruka, která mě tak tíží až je to nesnesitelné. Proč mne pořád pronásleduješ? Sbíráš materiál a své záznamy, abys mne mohl jednou na tvém soudu zničit? Je to pro mne nepochopitelné, tvrdíš, že mne máš rád a přitom se mi děje mnoho zlého.*** Jak se vám, bratři a sestry, líbí tato modlitba? Nic moc? A když budete k sobě upřímní, která více rezonuje ve vašem srdci? Je-li to ta první, pak jste Bohu Otci blízko. Vyhledáváte Jeho přítomnost, mluvíte s Ním, je vám s Ním dobře a víte, že vás osobně miluje a ve svém Synu i zachránil. Ta druhá modlitba tak jak je, může rezonovat snad pouze v tom, kdo osobně nepoznal, jaký Bůh je. Na druhou stranu, přiznejme si, že i my někdy v těžkých životních chvílích jsme na Boha i naštvaní, přestože ho známe. Někdy máme mnoho otázek. ***Proč se mi to, Bože děje? Zapomněl jsi snad na mne?*** Chceme se dovolávat spravedlnosti a ona nepřichází. Není to nic neobvyklého, bratři a sestry, vždyť stačí se podívat na jiné žalmy. Některé začínají otázkami typu, ***zapomněl jsi na nás, Bože? Proč neodpovídáš?*** Žalmisté prožívali úplně stejný zápas ve své duši, který někdy prožíváme i my. Ale modlili se tak dlouho a vytrvale, že pak mohli vyznat, jak je Bůh úžasný, jak je vyslyšel, že na ně nezapomněl.

Ale zapomněl spíše oni. Vzdálili se Mu oni sami. A o tom to je. To, jaká modlitba v nás rezonuje více nám vlastně ukazuje, jak daleko, anebo blízko Bohu jsme.

Bratři a sestry, víme, že každý, kdo chce být zachráněn pro věčný život, musí přijmout do svého života Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. **Kdo má Krista, má život. Kdo nemá Krista, nemá život.** Bůh Otec, Syn a Duch svatý jednou jsou. Je-li pro tebe schůdnější modlit se k Ježíši, nebo k Duchu svatému, tak to dělej. Oni jsou jedno. Ovšem znamená to, že naše modlitby nemají být jakýmsi souborem básní, které vytvoříme pouze pro svou potěchu nebo pro druhé. Naše modlitby mají být opravdové. K živému Bohu. Kdo se modlí jen tak a Boha nemá, nemá věčný život. Máš Krista? Přijal jsi Ho do svého života? Když se někdy na to zeptám i věřících a oni neví, jestli Pána přijali, pak Ho asi nepřijali. Nepozvali Ho do svého života. Nechodí s Ním. Protože chodit s Bohem znamená být s Ním ve vztahu, v rozhovoru, v modlitbách. Sdílet se s ním, vylévat Mu své srdce, čekat potichu na odpověď, to by mělo patřit k běžnému životními rytmu každého křesťana. Měj tedy ve svém životě chvíle, kdy budeš skutečně jen s Ním.

Pán Ježíš chodil na pustá místa, aby byl s Otcem sám. Aby Ho nic a nikdo nerušil. Máš to taky tak? Anebo využíváš pro své povzbuzení pouze to, co ti o Bohu a o svých zážitcích s Ním řeknou jiní křesťané? I to potřebujeme. Sdílet se, bratři a sestry, samozřejmě. Zde se ale ptám, zda býváš se svým Bohem také sám, nebo sama? Tím dalším místem, kam Pán Ježíš chodil, byla **hora**. Vysoké místo, kde by i fyzicky, byl svému Otci blíž. A bylo to důležité. Vyjadřoval tím i to, že jít i fyzicky do toho kopce, bylo náročné a namáhavé. Ale šel. Udělal pro to, co mohl. Trvalo to poměrně dlouhý čas. Jak to máš ty s modlitbou? Kolik Bohu věnuješ svého času? Je tvé hledání Boží přítomnosti náročné jako stoupání na nejvyšší horu? Anebo jsou tvé modlitby jen plytké a formální?

Je potřeba, si, bratři a sestry, uvědomit, že modlitba není ale povinnost. Je to něco krásného. Něco, do čeho, když se opravdu ponoříme hluboko, tak nebudeme chtít přestat! Neboť nám to bude dodávat mnoho sil do života. Když se Pán Ježíš modlil na hoře proměnění, **tak nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo.** Vzpomeňme ale i Mojžíše, i jeho tvář zářila. Dokonce tak, že musel nosit roušku 😊! Proč ale nabyla jejich tvář nového vzhledu? Protože měli po modlitbě srdce naplněné svatou Boží láskou. Na tváři každého člověka lze přece poznat, je-li šťastný anebo ztrápený. A víte, evangelia nám podávají zprávu, že Ježíš se modlil kolikrát celou noc, čili nespál. A přesto ráno a celý den sloužil obcerstvený a naplněný Božím Duchem.

Opravdová modlitba není pro mne jen nějaká napsaná báseň, kterou odrecituji, a ani žalm, který říkám nahlas. Modlitba není monolog, ale rozhovor. Třeba jako ten telefonní. Jedním účastníkem jsem já, druhým Bůh. A říká se, že když někomu voláš a on je nedostupný, že Pán Ježíš je dostupný vždycky. 24 hodin denně.

Někdy si tím možná nejsme jisti, zda nás slyší, zda je připojen. Potřebujeme přece naslouchat jeho hlasu. Jaký je jeho hlas? Jak zní? Je to řeč lidská? Nikoliv. On k nám ale mluvit chce a kdo **hledá, tluče a volá**, ten najde, jak praví Pán. A odpovídá různě. On je kreativní. Ve ztišení, skrze Boží slovo, skrze různé situace i skrze druhé lidi okolo nás. Je třeba hledat, v modlitbě zvednout ten pomyslný mobil a naslouchat. Ale možná si budeš připadat jako ten, který má mobil vybitý. Ten, který nemá sílu už volat, jako ten, kterému prostě došel kredit. Ale možná si můžeš připadat ještě hůř, nehoden (to jsme ale všichni). Možná se ti bude zdát, že tvých hříchů, tzn. tedy dluhů je tolik, že ti už obstavili účet a zablokovali volání. K tomu jednu důležitou informaci. Bůh není tak nekompromisní jako telefonní koncerty a dar modlitby nabízí každému. Volné minuty, hodiny, dny, noci zdarma! Tak běž a volej. A pokud se ti bude zdát, že tě přeci jen neslyší, tak snad ti pomůže mé nedávné svědectví:

Potřeboval jsem jednoho rána vyřídit několik telefonátů, dost důležitých, ale byl to nějaký divný den. Nikdo mi to nebral! Myslel jsem si, že budu mít nějaký čas naplněný hovory s druhými lidmi. No, a když nic nezbývalo, tak jsem se obrátil na Boha a zeptal se Ho: „A co ty? Taky jsi pro mne nedostupný? Nedokázal jsem se ve svém rozladění v té chvíli natolik ztišit, abych vnímal, že mne slyší. A tak jsem si představil, že i když by mne v této chvíli neslyšel, že mu to zavolám na záznamník. S důvěrou, že si to pak pustí. A bylo to zvláštní, protože tahle představa mi natolik otevřela srdce, že jsem ho celé v modlitbě vylil na ten pomyslný záznamník. A najednou jsem sám koukal, co všechno jsem mu na ten záznamník napovídal. Tak čekám na odpověď. A možná už nečekám. Už mi odpověděl. Dal mi tohle slovo pro mne i pro vás. Mějte čas se svým Bohem, bratři a sestry, touží po vás. Touží po tobě, i po tobě, i po mě. Chce ti dát poznat svou lásku k tobě a chce proměňovat tvůj život a naplňovat tě novou silou. Chod' k němu, On na tebe skutečně čeká. Amen. Píseň 440 modlitby

Slovo poslání: Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. (Židům 11,6)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem, Amen píseň 485